DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 31 października 1938 r.

Nr 29

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DEKRETY PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Poz. 680—z dnia 19 października 1938 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Krzyżu i Medalu Niepodległości 923

„ 681—z dnia 19 października 1938 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego oraz o zmianie niektórych jej przepisów 923

„ 682—z dnia 19 października 1938 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego 924

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Poz. 683—z dnia 19 października 1938 r. o tymczasowym wprowadzeniu w życie niektórych postanowień umowy gospodarczej z dnia 1 lipca 1938 r. między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką wraz z protokołem końcowym, protokołem posiedzenia, układem w sprawie płatności za obroty towarowe (rozrachunkowym) oraz protokołem końcowym do umowy gospodarczej i układu rozrachunkowego 924

POROZUMIENIE:

Poz. 684—między Polską a Norwegią podpisane w Warszawie dnia 10 września 1937 r., dotyczące zmiany tekstu protokołu taryfowego między Polską a Norwegią z dnia 14 marca 1936 r. 925

„ 685—Oświadczenie rządowe z dnia 12 października 1938 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Norwegią w formie not wymienionych w Warszawie dnia 10 września 1937 r., dotyczącego zmiany tekstu protokołu taryfowego między Polską a Norwegią z dnia 14 marca 1936 r. 926

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz. 686—Komunikacji i Skarbu z dnia 27 września 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Skarbu z dnia 12 maja 1933 r. w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym 926

„ 687—Skarbu z dnia 8 października 1938 r. o zmianie w organizacji niektórych urzędów celnych w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie 931

„ 688—Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 13 października 1938 r. w sprawie udziału związków samorządu terytorialnego w pokrywaniu kosztów utrzymania sądów pracy na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego . 931

OBWIESZCZENIA MINISTRÓW:

Poz. 689—Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 października 1938 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej 932

„ 690—Skarbu z dnia 18 października 1938 r. w sprawie kwoty emisji monet srebrnych, niklowych i brązowych 936

„ 691—Skarbu z dnia 25 października 1938 r. o wartości jednego grama czystego złota 936

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ:

Poz. 692—z dnia 24 października 1938 r. o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach 936

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 693—L. D. IV. 17692/1/38 z dnia 15 października 1938 r. w sprawie złożenia przez Polski Touring Klub w Warszawie gwarancji za należności celne i inne od wprowadzonych do polskiego obszaru celnego na podstawie tryptyków i książeczek z przepustkami granicznymi: rowerów, tandemów, oraz rowerów z motorkiem o pojemności skokowej do 100 cm³ i motocykli do granicy takiej pojemności 936

„ 694—L. D. IV. 6408/1/38 z dnia 19 października 1938 r. w sprawie odprawy celnej przesyłek z darami 937

„ 695—L. D. IV. 25981/3/38 z dnia 20 października 1938 r. w sprawie stosowania, ustanowionego przez protokół dodatkowy polsko-grecki z dnia 11 marca 1938 r., cła konwencyjnego na ekstrakt walonei (z poz. 425 p. 3 t. c.) 937

„ 696—L. D. IV. 27477/3/38 z dnia 20 października 1938 r. w sprawie uchylenia okólnika z dnia 23 listopada 1935 r. L. D. IV. 31751/3/35 o odprawie celnej przesyłek, nadchodzących pod adresem osób, korzystających z przywilejów dyplomatycznych 938

„ 697—L. D. IV. 28917/3/38 z dnia 29 października 1938 r. w sprawie przywozu towarów z obszaru sudeckiego i wywozu towarów do tego obszaru 938

„ 698—L. D. V. 25669/3/38 z dnia 19 października 1938 r. w sprawie podatku drogowego . . . 939

„ 699—L. D. V. 25759/2/38 z dnia 22 października 1938 r. w sprawie oceny potrącalności strat wykazanych na posiadanym przez przedsiębiorstwo rachunku bieżącym w banku 943

„ 700—L. D. V. 25810/4/38 z dnia 25 października 1938 r. w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym od obrotu dla dokonanych w roku 1938 transakcji na giełdach mięsnych . . . 944

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat o płatności podatków w listopadzie 1938 r. 945

Komunikat o wydawnictwie p. t. „Opłata od mąki i kaszy" 945

Wyciąg z Ceduły Urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie 946

OGŁOSZENIA.

680

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 października 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Krzyżu i Medalu Niepodległości.

Na podstawie art. 55 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 października 1930 r. o Krzyżu i Medalu Niepodległości (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 28, poz. 214) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 w końcu ust. (1) dodaje się wyrazy: „jak również osób, które zasłużyły się czynnie w okresie walk powstańczych o wyzwolenie w roku 1938 Śląska Cieszyńskiego za Olzą";

2) w art. 7 przepis dotychczasowy oznacza się jako ust. (1) oraz dodaje się ustęp drugi o brzmieniu następującym:

„(2) Osobom, które zasłużyły się czynnie w okresie walk powstańczych o wyzwolenie w roku 1938 Śląska Cieszyńskiego za Olzą, Krzyż i Medal Niepodległości można nadawać do dnia 31 marca 1939 r. na podstawie zgłoszeń, złożonych najpóźniej do dnia 31 stycznia 1939 r.".

Art. 2. Upoważnia się Prezesa Rady Ministrów do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 października 1930 r. o Krzyżu i Medalu Niepodległości (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 28, poz. 214) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1938 r. Nr 81, poz. 547).

681

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 października 1938 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego oraz o zmianie niektórych jej przepisów.

Na podstawie art. 55 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. Na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego rozciąga się moc obowiązującą ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44) wraz z późniejszymi zmianami.

Art. 2. W ustawie powyższej wprowadza się zmiany następujące:

1) po art. 2 wprowadza się art. 2a o brzmieniu następującym:

„Art. 2a. Obywatelstwo polskie służy ponadto osobie, która ma miejsce zamieszkania i prawo swojszczyzny w jednej z gmin na obszarze odzyskanych ziem Śląska Cieszyńskiego, stanowiących poprzednio część składową Republiki Czeskosłowackiej, jeżeli osoba ta (lub jej ojciec, u dziecka nieślubnego — matka) prawo to posiadała nieprzerwanie od dnia 1 listopada 1918 r. i jeżeli prawa tego nie nabyła z tytułu sprawowania urzędu publicznego; warunek miejsca zamieszkania nie dotyczy osób pochodzenia polskiego.";

2) do art. 3 dodaje się, jako ustęp drugi, przepis następujący:

„Osoby, pochodzenia polskiego, które w dniu 1 października 1938 r. miały miejsce zamieszkania na obszarze odzyskanych ziem Śląska Cieszyńskiego, będą traktowane na równi z osobami, które do Państwa Polskiego powróciły.".

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1938 r. Nr 81, poz. 548).

682

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 października 1938 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego.

Na podstawie art. 55 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. Na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego rozciąga się moc obowiązującą następujących aktów ustawodawczych:

1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o komisjach rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych między pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 39, poz. 313);

2) ustawy z dnia 2 lipca 1937 r. o zapewnieniu pracy i o zaopatrzeniu uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 464).

Art. 2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń wydawać przepisy przejściowe i uzgadniające, związane z rozciągnięciem powyższych aktów ustawodawczych na odzyskane ziemie.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej i innym właściwym ministrom.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Opieki Społecznej: *Marian Zyndram-Kościałkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1938 r. Nr 81, poz. 549).

683

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 października 1938 r.

o tymczasowym wprowadzeniu w życie niektórych postanowień umowy gospodarczej z dnia 1 lipca 1938 r. między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką wraz z protokołem końcowym, protokołem posiedzenia, układem w sprawie płatności za obroty towarowe (rozrachunkowym) oraz protokołem końcowym do umowy gospodarczej i układu rozrachunkowego.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia pozycji „z 20" niemieckiej taryfy celnej załącznika A do umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Berlinie dnia 1 lipca 1938 r. wraz z protokołem końcowym do umowy gospodarczej, protokołem posiedzenia do umowy gospodarczej, układem w sprawie płatności za obroty towarowe (polsko-niemiecki układ rozrachunkowy) oraz protokołem końcowym do umowy gospodarczej i układu rozrachunkowego, oraz postanowienia artykułu 17 powyższego układu rozrachunkowego.

(2) Tekst wspomnianych postanowień pozycji „z 20" niemieckiej taryfy celnej załącznika A do umowy gospodarczej oraz artykułu 17 układu rozrachunkowego został ogłoszony w Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 62, poz. 478.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 października 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1938 r. Nr 81, poz. 552).

684

POROZUMIENIE

między Polską a Norwegią podpisane w Warszawie dnia 10 września 1937 r., dotyczące zmiany tekstu protokołu taryfowego między Polską a Norwegią z dnia 14 marca 1936 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia dziesiątego września tysiąc dziewięćset trzydziestego siódmego roku wymienione zostały w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Norwegii noty, stanowiące porozumienie o zmianie tekstu protokołu taryfowego między Polską a Norwegią z dnia 14 marca 1936 r.

Porozumienie to brzmi jak następuje:

Przekład.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr P. V. 82/Nr/1/9/37.

Warszawa, dnia 10 września 1937.

Panie Ministrze,

Powołując się na rozmowy, które miały ostatnio miejsce między naszymi Rządami w sprawie wprowadzenia zmiany w tekście Protokołu taryfowego między Polską a Norwegią, podpisanego dnia 14 marca 1936 r., mam zaszczyt zaproponować Panu następujące Porozumienie:

1) Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Królestwa Norwegii zgadzają się na skreślenie słów „do użytku farmaceutycznego oraz", które są umieszczone w tekście punktu 1 (uwaga II poz. 216 polskiej taryfy celnej) Protokołu taryfowego między Polską a Norwegią, podpisanego dnia 14 marca 1936 r.

2) Niniejsze Porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Oslo, gdy tylko to będzie możliwe. Wejdzie ono w życie 15 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i trwać będzie tak długo, jak wspomniany wyżej Protokół taryfowy.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienia mego wysokiego poważania.

Szembek

J. E. Pan
Niels Christian Ditleff
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Norwegii
w Warszawie.

Poselstwo Norweskie.

Warszawa, dnia 10 września 1937.

Panie Ministrze,

Notą Nr P. V. 82/Nr/1/9/37 z dnia 10 września 1937 r. zechciał mi Pan zakomunikować co następuje:

„Powołując się na rozmowy, które miały ostatnio miejsce między naszymi Rządami w sprawie wprowadzenia zmiany w tekście Protokołu taryfowego między Polską a Norwegią, podpisanego dnia 14 marca 1936 r., mam zaszczyt zaproponować Panu następujące Porozumienie:

1) Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Królestwa Norwegii zgadzają się na skreślenie słów „do użytku farmaceutycznego oraz", które są umieszczone w tekście punktu 1 (uwaga II poz. 216 polskiej taryfy celnej) Protokołu taryfowego między Polską a Norwegią, podpisanego dnia 14 marca 1936 r.

2) Niniejsze Porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Oslo, gdy tylko to będzie możliwe. Wejdzie ono w życie 15 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i trwać będzie tak długo, jak wspomniany wyżej Protokół taryfowy."

Potwierdzając Panu odbiór wymienionej noty, mam zaszczyt zawiadomić Pana, że Rząd Norweski przyjmuje Porozumienie proponowane w wspomnianej nocie.

Zechce Pan przyjąć, Panie Podsekretarzu Stanu, zapewnienie mego wysokiego poważania.

N. Chr. Ditleff

Jego Ekscelencja
Pan Jan Szembek
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie
Spraw Zagranicznych
w Warszawie.

Zaznajomiwszy się z powyższym Porozumieniem, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości, jak i w każdym z postanowień w nim zawartych; oświadczamy, że jest przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Lauranie, dnia 4 lipca 1938 r.

(—) *I. Mościcki*

(L. S.)

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 październik a 1938 r. Nr 81, poz. 550).

685

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 12 października 1938 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Norwegią w formie not wymienionych w Warszawie dnia 10 września 1937 r., dotyczącego zmiany tekstu protokołu taryfowego między Polską a Norwegią z dnia 14 marca 1936 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z punktem 2 porozumienia między Polską a Norwegią w formie not wymienionych w Warszawie dnia 10 września 1937 r., dotyczącego zmiany tekstu protokołu taryfowego między Polską a Norwegią z dnia 14 marca 1936 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego porozumienia nastąpiła w Oslo dnia 4 października 1938 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 październik a 1938 r. Nr 81, poz. 551).

686

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I SKARBU

z dnia 27 września 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Skarbu z dnia 12 maja 1933 r. w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym.

Na podstawie art. 14 ust. (6) lit. c), art. 18 ust. (1) i art. 25 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Komunikacji i Skarbu z dnia 12 maja 1933 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 397) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Opłaty na Państwowy Fundusz Drogowy, ustanowione ustawą z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352), nazywaną w dalszym ciągu „ustawą", będą obliczane, pobierane, kontrolowane i ściągane w sposób, określony w rozporządzeniu niniejszym.";

2) § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. (1) Opłatom (art. 6 i 7 ustawy) podlegają pojazdy mechaniczne za czas od początku miesiąca, w którym pojazd został dopuszczony do ruchu przez wydanie tablic ze znakami rejestracyjnymi do końca miesiąca, w którym pojazd został wycofany z ruchu przez zwrócenie tablic ze znakami rejestracyjnymi. Jeżeli osoba, na którą pojazd mechaniczny jest zarejestrowany, nie może zwrócić znaków rejestracyjnych, wycofanie pojazdu z ruchu przez tę osobę może być dokonane przez złożenie właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej

deklaracji o wycofaniu pojazdu z ruchu. W tym przypadku należy uzasadnić niemożność zwrócenia znaków rejestracyjnych.

(2) Pojazdy mechaniczne instytucyj i zakładów użyteczności publicznej (art. 11 pkt 4) ustawy) są wolne od opłaty, jeżeli ich niezbędność do działalności tych instytucyj lub zakładów, zostanie stwierdzona przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej.

(3) Pojazdy mechaniczne własne drogowego personelu technicznego (art. 11 pkt 5) ustawy) są wolne od opłaty, jeżeli przełożona władza służbowa posiadacza pojazdu zaświadczy, że są one używane do objazdów służbowych. Do drogowego personelu technicznego w rozumieniu art. 11 pkt 5) ustawy zalicza się również niższą służbę drogową oraz funkcjonariuszów państwowych, którym zlecono nadzór nad ruchem drogowym.

(4) Pojazdy mechaniczne, wywiezione za granicę na podstawie międzynarodowego świadectwa samochodowego, uważa się za wycofane z ruchu.";

3) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. (1) Za podstawę do obliczania opłat od wagi własnej pojazdów mechanicznych (art. 6 ustawy) przyjmuje się ciężar pojazdu mechanicznego według katalogu fabrycznego. W razie wątpliwości wojewódzka władza administracji ogólnej może zażądać sprawdzenia podanego ciężaru pojazdu.

(2) Pojazdy mechaniczne używane do zarobkowego przewozu osób na obszarze jednej gminy, a tylko częściowo poza jej obszarem, podlegają opłacie ustanowionej w art. 7 ust. (2) pkt 1) lit. b) ustawy tylko za odcinek drogi, położony poza obszarem gminy.

(3) Za podstawę do ustalenia dziennego przebiegu pojazdu mechanicznego (art. 7 ust. (2) pkt 1) lit. b) ustawy) należy przyjmować, według zatwierdzonego rozkładu jazdy, ilość dni kursowania pojazdu mechanicznego oraz ilość kilometrów, jaką pojazd przebywa dziennie.

(4) Ilość miejsc dla obsługi pojazdu mechanicznego, używanego do zarobkowego przewozu osób, nie może przekraczać dwóch.";

4) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przy zmianie osoby, na którą pojazd jest zarejestrowany, nowej osobie oblicza się opłaty od początku następnego miesiąca po miesiącu, w którym nastąpiło przerejestrowanie.";

5) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. (1) Opłaty (art. 6 i 7 ustawy) uiszcza osoba, na którą pojazd jest zarejestrowany.

(2) Opłaty uiszcza się na konto czekowe Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O., od pojazdów mechanicznych przeznaczonych do zarobkowych przewozów — miesięcznie, a od pojazdów mechanicznych niezarobkowych — kwartalnie, z góry, w pierwszym dniu miesiąca względnie kwartału, za który opłata przypada. Pierwszą opłatę uiszcza się przy rejestracji pojazdu mechanicznego i dopiero po zapłaceniu jej mogą być wydane tablice ze znakami rejestracyjnymi. W razie niezapłacenia w terminie dalszych opłat na Państwowy Fundusz Drogowy dowód rejestracyjny traci ważność i właściwa władza administracji ogólnej zarządzi odebranie tablic ze znakami rejestracyjnymi.

(3) Od nie uiszczonych w terminie opłat pobiera się odsetki za zwłokę od dnia następnego po upływie terminu płatności.

(4) Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na uiszczenie opłat od pojazdów mechanicznych zarobkowych, używanych doraźnie (art. 7 ust. (2) pkt 2) lit. b) ustawy) za każdy dzień przewozu według dziennych stawek, wynoszących:

1) od pojazdu mechanicznego, posiadającego 8 — 14 miejsc dla podróżnych — 6 zł,
2) od pojazdu mechanicznego, posiadającego 15 — 19 miejsc dla podróżnych — 8 zł,
3) od pojazdu mechanicznego, posiadającego 20 — 24 miejsc dla podróżnych — 10 zł,
4) od pojazdu mechanicznego, posiadającego 25 — 29 miejsc dla podróżnych — 12 zł,
5) od pojazdu mechanicznego, posiadającego 30 i więcej miejsc dla podróżnych — 14 zł.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na uiszczenie opłat za kursy doraźne według ilości faktycznie przejechanych kilometrów, licząc w stosunku rocznym 0,50 zł, a na drogach gruntowych 0,30 zł — za każdy kilometr dziennego przebiegu od każdego miejsca w pojeździe, przeznaczonego dla podróżnego.";

6) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. (1) Obliczenie, ewidencję i pobór opłat od pojazdów mechanicznych (art. 6 i 7 ustawy) przeprowadza wojewódzka władza administracji ogólnej.

(2) Opłaty od pojazdów mechanicznych (art. 6 i 7 ustawy) oblicza się jednorazowo za cały rok budżetowy tj. od 1 kwietnia do 31 marca, względnie od początku miesiąca, w którym powstał obowiązek płacenia (§ 2 ust. (1)) do końca danego roku budżetowego.

(3) Wysokość należnych opłat od pojazdów mechanicznych (art. 6 i 7 ustawy) odnotuje urząd wojewódzki w karcie kontroli opłat, która powinna być okazywana organom kontrolującym na ich żądanie.

(4) W razie zmiany osoby, na którą pojazd mechaniczny jest zarejestrowany oraz przy ponownym zgłoszeniu do rejestracji pojazdu mechanicznego, wycofanego z ruchu, przerejestrowanie względnie ponowne zarejestrowanie może nastąpić dopiero po uregulowaniu zaległych i bieżących opłat, należnych od pojazdu.

(5) Płatnikom, którzy uiszczą opłaty od pojazdów mechanicznych, określone art. 6 i 7 ustawy, za cały rok z góry, udziela się ulgi w wysokości 10%.";

7) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. (1) Dzienne stawki opłat, określonych w art. 9 ustawy, wynoszą:

1) od pojazdów mechanicznych osobowych, posiadających do 6 miejsc dla podróżnych, za pierwsze 3 dni — 5 zł i za każdy następny dzień — 1 zł;
2) od pojazdów mechanicznych osobowych, posiadających do 25 miejsc dla podróżnych, za pierwsze 3 dni — 25 zł i za każdy następny dzień — 10 zł;
3) od pojazdów mechanicznych osobowych, posiadających ponad 25 miejsc dla podróżnych, za pierwsze 3 dni — 50 zł i za każdy następny dzień — 15 zł;
4) od pojazdów mechanicznych ciężarowych i traktorów o ciężarze własnym:
   a) do 2.000 kg — za pierwsze 3 dni — 10 zł i 2 zł za każdy następny dzień,
   b) do 4.000 kg — za pierwsze 3 dni — 20 zł i 5 zł za każdy następny dzień,
   c) ponad 4.000 kg — za pierwsze 3 dni — 40 zł i 10 zł za każdy następny dzień;
5) od motocykla bez przyczepki — za pierwsze 3 dni — 1,50 zł i 40 gr za każdy następny dzień, — od motocykla z przyczepką — za pierwsze 3 dni — 2 zł i 50 gr za każdy następny dzień;
6) od pojazdów konnych ciężarowych — za pierwsze 3 dni — 2 zł i 50 gr za każdy następny dzień.

(2) Przyczepki pojazdów mechanicznych podlegają opłatom, określonym w ust. (1) pkt 1) — 4) w zależności od ilości miejsc lub ciężaru własnego. Opłatom tym nie podlegają przyczepki do pojazdów mechanicznych osobowych turystycznych, posiadających do 6 miejsc dla podróżnych, jeżeli służą do przewozu bagażu podróżnych.

(3) Nie pobiera się opłat od pojazdów mechanicznych ani od przyczepek pojazdów mechanicznych straży ogniowej i ambulansów sanitarnych, wprowadzonych na czasowy pobyt spoza obszaru Rzeczypospolitej, w celu niesienia pomocy.

(4) Zarejestrowanie pojazdu mechanicznego, wprowadzonego na czasowy pobyt spoza obszaru Rzeczypospolitej, może nastąpić po uiszczeniu nie opłaconej przy wjeździe opłaty za czas pobytu.

(5) Rozpoczęty dzień liczy się za cały.";

8) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. (1) Przy wjeździe uiszcza się opłaty od pojazdów mechanicznych (art. 9 ustawy) za okres najmniej 3 dni, przy wyjeździe zaś — za każdy nie opłacony przy wjeździe dzień pobytu. Urząd celny może zezwolić na pobieranie całkowitych opłat za czasowy pobyt przy wyjeździe. W karcie kontroli opłat, która powinna być wydawana zawsze przy wjeździe, należy w tym przypadku uczynić w widoczny sposób uwagę, że opłata nie została pobrana i że należy ją pobrać przy wyjeździe.

(2) Obliczanie i pobór opłat uskuteczniają organy, upoważnione do wykonywania odprawy celnej i kontroli skarbowej. W punktach przejściowych granicy polsko-gdańskiej, nie posiadających tych organów, obliczanie i pobór opłat może być powierzone innym organom państwowym.

(3) Organ, pobierający przy wjeździe opłatę, obowiązany jest wydać płatnikowi kartę kontroli opłat, która jest dowodem uiszczenia opłaty i w okresie swej ważności zwalnia od opłaty przy ponownym przekraczaniu granicy. Kartę tę należy okazywać organom kontrolującym na ich żądanie.

(4) Organ, pobierający przy wyjeździe opłatę, obowiązany jest wydać płatnikowi kwit na uiszczoną opłatę.

(5) Karta kontroli opłat, wydana na okres pierwszych 3 dni przy wjeździe pojazdów mechanicznych, używanych w celach turystycznych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, może służyć i w ciągu 3 dni, nie następujących po sobie, pod warunkiem jednak, że pierwszy wjazd i następne będą miały miejsce w niedzielę lub dni świąteczne, oraz że ostatni wyjazd nastąpi przed upływem dwóch miesięcy od pierwszego wjazdu. Na karcie kontroli opłat, wydanej na okres 3 dni, a ważnej w ciągu 2 miesięcy, organ pobierający opłatę za czasowy pobyt, odnotuje na odwrocie karty dzień pierwszego wyjazdu oraz dni następnych wjazdów i wyjazdów.

(6) Przekazywanie Państwowemu Funduszowi Drogowemu opłat, pobieranych

przez organy, wymienione w ust. (2) odbywa się w trybie, określonym w § 17.";

9) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. (1) Opłatom (art. 7 ust. (2) pkt 3) i art. 8 ustawy) podlegają pojazdy konne za czas od dnia potwierdzenia przez właściwą władzę przemysłową zgłoszenia o rozpoczęciu wykonywania przewozu, stosownie do przepisów prawa przemysłowego, do dnia przyjęcia przez tę władzę zgłoszenia o zaprzestaniu wykonywania przewozów.

(2) Za doraźne przewozy, w rozumieniu art. 7 ust. (2) pkt 3) ustawy, należy uważać przewozy, które nie podlegają zgłoszeniu u władzy przemysłowej, stosownie do przepisów prawa przemysłowego. Takie przewozy nie podlegają również opłatom, określonym w art. 8 ustawy.

(3) Nośność pojazdu konnego (art. 8 ust. (2) ustawy) oblicza się według sumy szerokości obręczy wszystkich kół, przyjmując że nośność do 28 cm tej szerokości wynosi 2.000 kg i że z każdym dalszym centymetrem szerokości obręczy nośność zwiększa się o 100 kg. Na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego przyjmuje się odpowiednio, że nośność do 28 cm sumy szerokości obręczy wynosi 1.000 kg i na każdy dalszy centymetr tej szerokości zwiększa się o 50 kg.

(4) Przy obręczach gumowych pełnych normy nośności pojazdu, podane w poprzednim ustępie, obniża się o 25%.

(5) Nośność pojazdu konnego (art. 8 ust. (2) ustawy) na obręczach gumowych dętych oblicza się według sumy szerokości śladu wszystkich kół normalnie naładowanego pojazdu, przyjmując na jeden cm tej szerokości 30 kg nośności, a w województwach: wileńskim, nowogródzkim, poleskim i wołyńskim 15 kg.

(6) Jeżeli pojazd jest przeznaczony do jednoczesnego przewozu osób i towarów to do opłat za miejsca (art. 7 ust. (2) pkt 3) ustawy) dolicza się opłatę od nośności, zmniejszoną o ciężar pasażerów, przyjmując na każdego pasażera łącznie z bagażem po 100 kg.

(7) Pojazdy konne biegnące po szynach nie podlegają opłatom z art. 7 i 8 ustawy.";

10) § 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. (1) Opłaty (art. 7 ust. (2) pkt 3) i art. 8 ustawy) uiszcza osoba, ustalona w potwierdzeniu władzy przemysłowej o zgłoszeniu wykonywania przewozów.

(2) Opłaty wymierza się jednorazowo za cały rok budżetowy (od 1 kwietnia do 31 marca) względnie od dnia potwierdzenia przez władzę przemysłową zgłoszenia o rozpoczęciu wykonywania przewozów do końca danego roku budżetowego, a uiszcza się je na konto czekowe Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O. miesięcznie z góry.

(3) Od nie uiszczonych w terminie opłat pobiera się odsetki za zwłokę od dnia następnego po upływie terminu płatności.";

11) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. (1) Wymiar, ewidencję i pobór opłat (art. 7 ust. (2) pkt 3) i art. 8 ustawy), uskuteczniają w gminach miejskich wydzielonych z powiatowych związków samorządowych — zarządy tych gmin, w innych gminach miejskich oraz w gminach wiejskich — właściwe wydziały powiatowe, na podstawie prowadzonych w tym celu ksiąg bierczych. Czynności te może wydział powiatowy przekazać gminie.

(2) Wysokość należnych opłat od pojazdów konnych (art. 7 ust. (2) pkt 3) i art. 8 ustawy) odnotuje władza wymiarowa w karcie kontroli opłat, która powinna być okazywana organom kontrolującym na ich żądanie.

(3) Władze przemysłowe pierwszej instancji obowiązane są przesyłać właściwym władzom wymiarowym, w ciągu pierwszych 10 dni każdego kwartału, wykazy osób, które w poprzednim kwartale otrzymały potwierdzenie zgłoszenia o wykonywaniu przewozów lub potwierdzenie o zaprzestaniu wykonywania przewozów pojazdami konnymi, podlegającymi opłacie.

(4) Osoby, wykonywające zarobkowy przewóz osób lub towarów pojazdami konnymi, obowiązane są na żądanie organów, wymienionych w ust. (1), składać w terminach, przez te organa określonych, deklaracje, zawierające dane potrzebne do wymiaru opłaty.";

12) § 16 otrzymuje brzmienie:

„§ 16. (1) Opłaty drogowe od spirytusu etylowego, przeznaczonego do napędu pojazdów mechanicznych uiszczają:

a) w razie, gdy spirytus ten jest wypuszczony do obrotu w postaci mieszanek napędowych przez zakłady produkujące te mieszanki — zakłady produkcji mieszanek, przy czym uiszczenie opłaty drogowej powinno nastąpić przed wprowadzeniem mieszanki do obrotu;

b) w razie sprzedaży przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego tego spirytusu innym odbiorcom, aniżeli wymienionym pod lit. a), opłatę drogową obowiązany jest wpłacić odbiorca na konto czekowe Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O.; opłata powinna być uiszczona przed pobraniem spirytusu;

c) w razie zwalniania spirytusu przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego opłatę uiszczają przedsiębiorcy gorzelni w drodze wpłacania odpowiedniej kwoty na konto czekowe Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O.; opłata powinna być uiszczona przed dokonaniem skażenia tego spirytusu.

(2) Przepisy ust. (1) nie dotyczą spirytusu, zwolnionego od opłaty drogowej, przeznaczonego do poruszania silników w rolnictwie, z wyjątkiem spirytusu, przeznaczonego do napędu pojazdów mechanicznych, służących do lokomocji (samochody, motocykle itp.). Spirytus, przeznaczony do poruszania silników w rolnictwie, z wyjątkiem pojazdów mechanicznych, służących do lokomocji (samochody, motocykle itp.), może być sprzedawany lub zwalniany, bez opłaty na Państwowy Fundusz Drogowy wyłącznie na podstawie zaświadczeń kontroli skarbowej, stwierdzających ilość posiadanych silników (traktorów itp.) będących w użytkowaniu danego gospodarstwa rolnego oraz przybliżone zapotrzebowanie materiałów pędnych. Zaświadczenia te wydaje się z ważnością na jeden rok kalendarzowy, przy czym uprawniają one do sprzedaży materiału pędnego w ilości nie wyższej niż oznaczona w zaświadczeniu.

(3) Wymiar, pobór, ściąganie, kredytowanie, odpisy z powodu nieściągalności oraz kontrolę poboru opłat drogowych od zakładów, wymienionych w ust. (1) lit. a) uskuteczniają władze skarbowe, zgodnie z przepisami § 14 ust. (3); władze te przeprowadzają także kontrolę poboru opłat drogowych uiszczanych przez odbiorców, wymienionych w ust. (1) lit. b) i c).";

13) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. Wpływy z dodatku drogowego (art. 14 ustawy), z opłat od materiałów pędnych (art. 15 ustawy) i z opłat od pojazdów, wprowadzonych na czasowy pobyt spoza obszaru Rzeczypospolitej Polskiej (art. 9 ustawy), zarachowują organa skarbowe oraz celne w sposób wskazany w przepisach (instrukcjach) rachunkowo-kasowych, wydanych dla tych organów.";

14) w § 18 liczbę „810⁰" zmienia się na „790⁰";

15) w § 19 w ust. (1) wyrazy „rachunek czekowy" zmienia się na „konto czekowe";

16) w § 20 dodaje się pkt 5):

„5) wystawiać na przesyłki materiałów, o których mowa w niniejszym paragrafie, przeznaczone na wywóz za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, świadectwa przewozowe według wzoru, określonego w § 21 ust. (1) i zgłaszać wywóz tych przesyłek z wytwórni zarządowi gminy lub wydziałowi powiatowemu celem wysłania w sposób stosowany przy przesyłaniu artykułów podatkowych pod węzłem podatku.";

17) w § 27 w ust. (1) wyrazy „rachunek czekowy" zmienia się na „konto czekowe"; w ust. (2) skreśla się zdanie: „ściągania opłat dokonuje zarząd gminy";

18) § 28 otrzymuje brzmienie:

„§ 28. (1) Do postępowania władz wymiarowych w sprawie opłat, określonych w art. 6, 7, 8, 15 (z wyjątkiem opłaty od spirytusu etylowego — § 16) i art. 16 ustawy — mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), przy czym w przypadkach gdy wymiar w myśl rozporządzenia niniejszego uskutecznia zarząd gminy m. st. Warszawy, odwołanie rozstrzyga Komisariat Rządu na m. st. Warszawę. Komisariat Rządu na m. st. Warszawę sprawuje w tych przypadkach kontrolę wymiaru i poboru opłat.

(2) Do postępowania władz wymiarowych w sprawie opłat określonych w art. 9 ustawy mają odpowiednio zastosowanie przepisy celne.

(3) W postępowaniu egzekucyjnym organa, powołane do wymiaru i poboru opłat oraz dodatku drogowego zastępują Państwowy Fundusz Drogowy, jako wierzyciela, przy czym koszty, jakie w postępowaniu tym ponosi wierzyciel, obciążają Państwowy Fundusz Drogowy.

(4) Ściągnięte opłaty powinny być wpłacone Państwowemu Funduszowi Drogowemu na konto czekowe P. K. O. do dni 15.".

§ 2. Płatnikom, którzy w okresie od 1 kwietnia 1933 r. do 31 marca 1938 r. wpłacili kwotę w wysokości należnych za ten okres opłat z art. 6 i 7 ustawy, nie należy liczyć odsetek za zwłokę z powodu nieterminowego dokonywania wpłat w tym okresie, jeżeli odsetki nie były pobrane. Umarza się niższej służbie drogowej zaległe opłaty na Państwowy Fundusz Drogowy.

§ 3. Dla pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, za podstawę do obliczania opłat od wagi własnej, pobieranych na podstawie art. 6 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352), przyjmuje się ciężar pojazdu mechanicznego, w stanie gotowym do drogi, według obowiązujących przepisów o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych oraz o ruchu autobusów na drogach

publicznych, przy czym pojazdy mechaniczne osobowe, posiadające do 6 miejsc dla podróżnych oraz pojazdy mechaniczne ciężarowe powinny mieć przynajmniej jedno koło zapasowe z ogumieniem.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *Ulrych*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1938 r. Nr 81, poz. 553).

687

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 października 1938 r.

o zmianie w organizacji niektórych urzędów celnych w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się w Białymstoku Oddział Urzędu Celnego w Białymstoku pod nazwą „Oddział Urzędu Celnego w Białymstoku—Poczta".

§ 2. Do zakresu działania utworzonego oddziału (§ 1) należy odprawa celna przesyłek pocztowych w przywozie i wywozie.

§ 3. Znosi się Oddział Urzędu Celnego w Grajewie — Poczta.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1938 r. Nr 81, poz. 554).

688

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH, SPRAWIEDLIWOŚCI I SKARBU

z dnia 13 października 1938 r.

w sprawie udziału związków samorządu terytorialnego w pokrywaniu kosztów utrzymania sądów pracy na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art. 48 § 4 prawa o sądach pracy (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 95, poz. 854) zarządza się co następuje:

§ 1. Związki samorządu terytorialnego, obowiązane do pokrywania w czasie od dnia 1 października 1936 r. do dnia 1 kwietnia 1940 r. kosztów utrzymania sądów pracy, ustanowionych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. o przekształceniu sądów przemysłowych i kupieckich na sądy pracy (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 391), mają wpłacać do Skarbu Państwa w stosunku rocznym sumy następujące:

1)	Zarząd Miejski m. Poznania .	13.200 zł
2)	„ „ m. Gdyni . .	9.000 „
3)	„ „ m. Katowic . .	11.400 „
4)	„ „ m. Chorzowa .	3.200 „
5)	„ „ m. Bydgoszczy .	3.000 „
6)	„ „ m. Grudziądza .	900 „
7)	„ „ m. Torunia . .	2.400 „
8)	„ „ m. Mysłowic .	1.500 „
9)	Wydział Powiatowy pow. katowickiego	6.100 „
10)	Wydział Powiatowy pow. świętochłowickiego	4.100 zł
11)	Wydział Powiatowy pow. tarnogórskiego	900 „.

§ 2. Wpłata należności Skarbu Państwa, określonych w § 1 a przypadających za czas od dnia 1 października 1936 r. do dnia 31 marca 1938 r., nastąpi w ciągu okresu budżetowego 1939/40, należności zaś przypadające za czas od dnia 1 kwietnia 1938 r. do dnia 31 marca 1940 r. uiszczone będą w roku budżetowym 1940/41. Wpłaty te dokonywane będą w ratach kwartalnych w ciągu danego kwartału, do kasy urzędu skarbowego w siedzibie właściwego sądu okręgowego, na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1938 r. Nr 81, poz. 556).

689

OBWIESZCZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 14 października 1938 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o zmianie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 457) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 457).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 października 1938 r. Nr 83, poz. 567).

Załącznik do obw. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 14 października 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 689).

DEKRET
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 grudnia 1935 r.

o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu wyznacza corocznie w drodze rozporządzenia na czas od 1 października danego roku do 30 września roku następnego (okres kampanijny) ogólny kontyngent wewnętrzny cukru, tj. ogólną ilość cukru, jaka może być wprowadzona przez cukrownie na rynek wewnętrzny z produkcji tego okresu kampanijnego, na który kontyngent jest wyznaczony, za opłatą podatku spożywczego od cukru według stawki, przewidzianej w przepisach podatkowych dla cukru kontyngentowego, sprzedawanego w kraju.

(2) Ogólny kontyngent wewnętrzny będzie wyznaczany w wysokości przewidywanego zbytu na rynku wewnętrznym, z uwzględnieniem remanentów cukru z kontyngentów wewnętrznych według stanu w cukrowniach z dnia 30 września ostatniego zakończonego okresu kampanijnego.

Art. 2.

(1) Za podstawę przy podziale ogólnych kontyngentów przyjmuje się rejony produkcji, obejmujące jedną lub więcej cukrowni łącznie z gospodarstwami rolnymi, plantującymi dla tych cukrowni buraki cukrowe.

(2) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w drodze rozporządzeń, wydawanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, będzie określał rejony produkcji, zaliczając równocześnie cukrownie do poszczególnych rejonów.

Art. 3.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia podziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego na kontyngenty rejonowe.

(2) Jeżeli ogólny kontyngent wewnętrzny, wyznaczony na dany okres kampanijny, będzie równy lub niższy od ogólnego kontyngentu wewnętrznego z poprzedniego okresu kampanijnego, to całość wyznaczonego kontyngentu, po potrąceniu kontyngentów tych cukrowni, które utraciły prawo do udziału w kontyngentach rejonowych oraz tych, o których mowa w art. 4 ust. (1) lit. b), zostanie podzielona stosunkowo do rejonowych kontyngentów wewnętrznych z ostatniego okresu kampanijnego z uwzględnieniem przepisu art. 7 ust. (2).

(3) Nadwyżka wyznaczonego ogólnego kontyngentu wewnętrznego ponad ilość, o której mowa w ust. (2), będzie dzielona pomiędzy rejony produkcji przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, w myśl przepisów, wydawanych przez Radę Ministrów na okresy nie krótsze, niż 5 kolejno po sobie następujących okresów kampanijnych.

(4) Niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (2) i (3), kontyngenty rejonowe ulegać będą zmianom, wynikającym ze zmian w określaniu rejonów produkcji i zaliczaniu cukrowni do poszczególnych rejonów (art. 2 ust. (2)).

Art. 4.

(1) Do udziału we właściwych kontyngentach rejonowych są uprawnione: a) cukrownie czynne w okresie kampanijnym, poprzedzającym okres, na który kontyngent jest wyznaczany, oraz b) cukrownie nieczynne w tymże okresie, w przypadkach, które określa Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w drodze rozporządzenia.

(2) Przyznanie uprawnienia do udziału w kontyngencie rejonowym cukrowniom, nie posiadającym uprawnień do udziału w kontyngentach, może nastąpić tylko o tyle, o ile Minister

Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona odpowiedniego przydziału z nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego, o której mowa w art. 3 ust. (3).

Art. 5.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia z rejonowych kontyngentów wewnętrznych prowizorycznego przydziału kontyngentów cukrowniom, uprawnionym do udziału w kontyngencie rejonowym.

(2) Do przydziału, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy art. 3 ust. (2) i (3).

(3) Cukrowniom, którym w myśl art. 4 ust. (2) zostaną przyznane uprawnienia do rejonowego kontyngentu wewnętrznego, kontyngenty prowizoryczne na pierwszy okres kampanijny wyznaczy Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swego uznania.

(4) Przepis ust. (3) stosuje się odpowiednio do cukrowni, o których mowa w art. 4 ust. (1) lit. b).

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może, poczynając od kampanii 1941/42, zmieniać co lat 3 według swego uznania wysokość udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngentach rejonowych, niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (1) — (4) artykułu niniejszego.

Art. 6.

(1) Jeżeli do dnia 1 marca cukrownia nie zawiadomi Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, iż zakontraktowała buraki w ilości odpowiadającej przyznanemu jej udziałowi w rejonowym kontyngencie wewnętrznym z zachowaniem przepisów art. 17, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu zadecyduje o całości lub części kontyngentu, odpowiadającej ilości niezakontraktowanych buraków, według swego uznania.

(2) Jeżeli jednak cukrownia w terminie do dnia 1 marca zawiadomi, iż zaproponowała plantatorom na obowiązujących ją warunkach (art. 17) zawarcie umów o pełną ilość buraków, wynikającą z przydzielonego jej kontyngentu, a niezakontraktowanie przez nią odpowiedniej ilości buraków nastąpiło wskutek niepodpisania przez plantatorów zaproponowanych im umów, to w przypadku, gdy przydzielony cukrowni kontyngent: a) nie został pokryty w części, cukrownia zatrzymuje niepokrytą część kontyngentu i może przydzielić ilość buraków, wynikającą z tej części kontyngentu, innym plantatorom, gdy zaś b) nie został pokryty w całości, to kontyngent ten ulega stosunkowemu podziałowi pomiędzy wszystkie pozostałe cukrownie z tym zastrzeżeniem, że cukrownie te przydzielą plantatorom ilość buraków, odpowiadającą przydzielonemu tą drogą kontyngentowi.

(3) Zmiany, wynikające z zastosowania ust. (1), nie mają wpływu na przydział prowizorycznych kontyngentów rejonowych w następnym okresie kampanijnym.

(4) Kontyngenty wewnętrzne, przyznane poszczególnym cukrowniom prowizorycznie w trybie art. 5, zostaną uznane przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu za ostateczne na dany okres kampanijny po otrzymaniu przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zawiadomienia cukrowni o zawarciu pomiędzy cukrowniami i plantatorami odpowiednich umów w sprawie wyprodukowania, dostawy i odbioru buraków oraz zapłaty za nie w danym okresie kampanijnym w takiej ilości, jaka odpowiadać będzie przydziałom prowizorycznym; zawiadomienia te powinny być przedstawione Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych w oznaczonym terminie pod rygorem, iż Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu będzie mógł orzec utratę przez cukrownię prawa korzystania w danym okresie kampanijnym z odpowiedniej części kontyngentów.

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może postanowić, iż zawiadomienia, wymienione w ust. (1), (2) i (4), mają być potwierdzane przez władze administracji ogólnej II instancji.

(6) W razie stwierdzenia, iż zawiadomienia, o których mowa w ust. (1), (2) i (4), nie odpowiadały rzeczywistości, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może pozbawić cukrownię w całości lub w części prawa do udziału w kontyngencie rejonowym.

(7) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może przedłużyć terminy, określone w ust. (1) i (2).

Art. 7.

(1) Na wniosek interesowanych cukrowni Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może przenosić na warunkach przez siebie ustalonych udziały tych cukrowni w kontyngentach rejonowych.

(2) W przypadku, o którym mowa w ust. (1), ulegają odpowiednim zmianom udziały właściwych cukrowni w kontyngentach rejonowych, a jeżeli przeniesienie udziału nastąpiło pomiędzy cukrowniami, należącymi do różnych rejonów, odpowiedniej zmianie ulegają również kontyngenty właściwych rejonów.

Art. 8.

(1) Cukrownie są obowiązane zatrzymywać w swych magazynach zapas cukru:

a) na przypadek, gdyby kontyngent wewnętrzny okazał się niewystarczający do pokrycia potrzeb rynku wewnętrznego oraz

b) na stworzenie stałego zapasu bezpieczeństwa; w tym przypadku Minister Rolnictwa i Reform Rolnych poweźmie zarządzenia, które umożliwią finansowanie tego zapasu.

(2) Wysokość tych zapasów, obliczaną według jednakowego dla wszystkich cukrowni stosunku procentowego do kontyngentów wewnętrznych, wyznacza w drodze rozporządzenia na poszczególne okresy kampanijne Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może:

a) w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu przenosić w miarę potrzeby cukier zapasowy do kontyngentu wewnętrznego, lub zwalniać od obowiązku zatrzymywania tego cukru w cukrowni,

b) zezwalać na zatrzymywanie zapasów cukru, o których mowa w ust. (1), przez jedną cukrownię w zamian za inną.

Art. 9.

(1) Wyznaczenie na następny okres kampanijny ogólnego kontyngentu wewnętrznego i wysokości zapasu cukru, o której mowa w art. 8 ust. (2), określanie rejonów produkcji i zaliczenie cukrowni do poszczególnych rejonów, podział ogólnych kontyngentów pomiędzy rejony produkcji oraz prowizoryczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 15 grudnia każdego roku.

(2) Ostateczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 20 kwietnia każdego roku.

Art. 10.

Cukier kontyngentu wewnętrznego, nie wywieziony z cukrowni w okresie, na który kontyngent został przyznany, może być przez cukrownię wprowadzony do spożycia w kraju w następnych okresach.

Art. 11.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zezwolić na wywóz cukru z jednej cukrowni na rachunek odpowiedniego kontyngentu, posiadanego i mającego pokrycie w cukrze w innej cukrowni.

Art. 12.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych jest uprawniony do wydawania:

a) w porozumieniu z Ministrem Skarbu rozporządzeń normujących warunki zaliczania cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru, o których mowa w art. 8, oraz określających stosunek przeliczenia cukru surowego na cukier biały,

b) w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu rozporządzeń normujących warunki, którym powinien odpowiadać cukier, wprowadzony do obrotu, oraz jego opakowanie.

Art. 13.

Cukier, sprzedawany na cele nie podlegające podatkowi spożywczemu, nie ulega zaliczeniu na kontyngent wewnętrzny.

Art. 14.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w miarę potrzeby ograniczać w drodze rozporządzeń wywóz cukru za granicę przez kontyngentowanie tego wywozu i wyznaczanie według swego uznania udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngencie wywozowym.

Art. 15.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń:

a) określać cenę cukru na rynku wewnętrznym,

b) określać warunki dysponowania przez cukrownie cukrem, nie objętym kontyngentem wewnętrznym,

c) ustanawiać w miarę potrzeby specjalne opłaty, nakładane na cukrownie na cele, związane z gospodarką cukrową.

(2) W razie ustanowienia opłat, o których mowa w ust. (1) lit. c), Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu określi przeznaczenie funduszów utworzonych z tych opłat, oraz warunki i zasady korzystania z tych funduszów, a także ustanowi zarząd wymienionymi funduszami i wyda regulaminy dla zarządzania tymi funduszami.

Art. 16.

(1) Opłaty, o których mowa w art. 15 ust. (1) lit. c), mogą być ściągane przez władze skarbowe w trybie, przewidzianym dla podatków państwowych.

(2) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzenia zarządzić pobieranie tych opłat łącznie z podatkiem od cukru.

Art. 17.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń wprowadzić obowiązek zawierania umów zbiorowych ogólnopaństwowych lub re-

jonowych pomiędzy cukrowniami lub związkami cukrowni z jednej strony, a związkami plantatorów buraków cukrowych z drugiej.

(2) Jeżeli rozporządzenie nie wprowadzi innych przepisów, to umowa zbiorowa ogólnopaństwowa wiąże wszystkie cukrownie i wszystkich plantatorów, umowa zbiorowa rejonowa — cukrownie i plantatorów danego rejonu, a postanowienia umów indywidualnych mniej korzystne dla plantatorów niż postanowienia umowy zbiorowej z mocy samego prawa ulegają zastąpieniu przez odpowiednie postanowienia właściwej umowy zbiorowej.

(3) Umowa zbiorowa powinna przewidzieć, że spory wynikające z niej i z umów indywidualnych, których dotyczy umowa zbiorowa, będą oddane pod rozstrzygnięcie komisji rozjemczej. Jeżeli przepisy dekretu niniejszego i rozporządzenia, które wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, nie postanowią inaczej, do komisyj rozjemczych, trybu postępowania w sprawach przed tymi komisjami i wykonalności ich orzeczeń, stosuje się odpowiednie przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sądach polubownych.

(4) Przepisy, o których mowa w ust. (1), określą szczegółowo tryb zawierania umów zbiorowych.

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może nakładać na cukrownie obowiązek kontraktowania pewnej części buraków u określonych kategoryj plantatorów, jak również może zakazywać poszczególnym cukrowniom kontraktowania buraków cukrowych na określonych terenach plantacyjnych, a to celem zapobiegania nowym przypadkom krzyżowania się plantacyj poszczególnych cukrowni.

Art. 18.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu jest uprawniony do wydawania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących przeprowadzanie kontroli nad przestrzeganiem przepisów dekretu niniejszego oraz rozporządzeń wydanych na jego podstawie.

Art. 19.

(1) Kto wykracza przeciw przepisom o obowiązku zatrzymywania w magazynach cukrowni określonych ilości cukru,

podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala brakującego zapasu cukru.

(2) Przepisu ust. (1) nie stosuje się, jeżeli brakujący zapas nie przekracza ubytku, wolnego od opodatkowania w myśl przepisów o podatku spożywczym od cukru.

(3) Kto przekracza wyznaczone kontyngenty wywozowe cukru,

podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala cukru, wypuszczonego do obrotu ponad kontyngent.

(4) Kto sprzedaje cukier po cenie wyższej od ustanowionej przepisami,

podlega karze grzywny od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

(5) Kto narusza przepisy:

a) o warunkach dysponowania przez cukrownie cukrem, nie objętym kontyngentem wewnętrznym,
b) o opłatach specjalnych, związanych z gospodarką cukrową,
c) o zaliczaniu cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru oraz o przeliczaniu cukru surowego na cukier biały,
d) o warunkach, jakim powinien odpowiadać cukier, wprowadzony do obrotu oraz jego opakowanie,

podlega karze grzywny od 100 do 50.000 złotych.

(6) Kto narusza inne przepisy o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej,

podlega karze grzywny do 3.000 złotych.

(7) Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, określone w ust. (1) — (5), należy do właściwości sądów grodzkich, w sprawach zaś o przestępstwa, określone w ust. (6) — do władz administracji ogólnej.

Art. 20.

Uznaje się za wygasłe uprawnienia do udziału w kontyngentach wewnętrznych tych cukrowni, które nie były czynne w okresie kampanijnym 1934/35 i tych, które do dnia 4 grudnia 1935 r. nie przystąpiły do produkcji cukru w okresie kampanijnym 1935/36.

Art. 21.

Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 22.

(1) Dekret niniejszy wchodzi w życiem z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 630) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 5 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 101, poz. 770) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 818).

690

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 października 1938 r.

w sprawie kwoty emisji monet srebrnych, niklowych i brązowych.

Podaje się do publicznej wiadomości, że na podstawie art. 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. o stabilizacji złotego (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 790), w myśl osiągniętego porozumienia z Bankiem Polskim, kwota emisji monet srebrnych, niklowych i brązowych została z dniem 18 października 1938 r. ustalona na zł 490.000.000.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 października 1938 r. Nr 241, poz. 539).

691

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 października 1938 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc listopad 1938 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

692

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 24 października 1938 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Lista Nr 27.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15, ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych R. P. w Warszawie:

1. Franciszek Gesing,
2. Ferdynand Gużkowski,
3. Tomasz Kozłowski,
4. Aleksander Markowski,
5. Stanisław Nowicki,
6. Piotr Pietraszko,
7. Piotr Sajenczuk,
8. Jan Solecki,
9. Włodzimierz Szarapiński.

w „Społem" Związku Spłdzielni Spożywców R. P. w Warszawie:

1. Konstany Grycan,
2. Jerzy Kałganowski,
3. Teofil Pszczółkowski.

w Związku Rewizyjnym Spółdzielni Wojskowych w Warszawie:

1. Lucjan Borowik.

w Związku Rewizyjnym Ruskich Spółdzielni we Lwowie:

1. Józef Denysiuk.

w Związku Rewizyjnym Spółdzielni Ukraińskich we Lwowie:

1. Konstanty Łysko.

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *Dr Całkosiński.*

693

OKÓLNIK C 164 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 października 1938 r.

L. D. IV. 17692/1/38

w sprawie złożenia przez Polski Touring Klub w Warszawie gwarancji za należności celne i inne od wprowadzonych do polskiego obszaru celnego na podstawie tryptyków i książeczek z przepustkami granicznymi: rowerów, tandemów, oraz rowerów z motorkiem o pojemności skokowej do 100 cm³ i motocykli do granicy takiej pojemności.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z przepisami § 17 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 387), Ministerstwo Skarbu na skutek złożo-

nej gwarancji upoważnia Polski Touring Klub w Warszawie (ul. Kredytowa 5), począwszy od dnia 15 października 1938 r. aż do odwołania, do wydawania zarządom zagranicznych klubów turystycznych oraz związkom cyklistów tryptyków na: rowery, tandemy, rowery z silnikiem o pojemności skokowej do 100 cm^3 i motocykle do granicy takiejże pojemności.

Wymieniony wyżej Polski Touring Klub złożył również gwarancję za należności celne i inne, jakie przypadłyby od wyszczególnionych powyżej środków przewozowych, wprowadzonych na podstawie książeczek z przepustkami granicznymi (carnet de passages en douanes), wystawionych przez zagraniczne kluby turystyczne, należące do Międzynarodowego Związku Turystyki (Alliance Internationale de Tourisme), wykaz których zostanie dodatkowo ogłoszony.

Wobec powyższego wymienione na wstępie środki przewozowe, wprowadzone do polskiego obszaru celnego w ruchu turystycznym na podstawie tryptyków Polskiego Touring Klubu lub na podstawie książeczek z przepustkami granicznymi, wystawionych przez organizacje turystyczne, których wykaz ogłoszony będzie oddzielnie, podlegają odprawie warunkowej bez składania osobnego zabezpieczenia celnego.

Wzory dotyczących tryptyków i książeczek z przepustkami granicznymi zostaną przesłane dodatkowo.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 19 października 1938 r. Nr 240, poz. 533).

694

OKÓLNIK C. 165 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 października 1938 r.

L. D. IV. 6408/1/38

w sprawie odprawy celnej przesyłek z darami.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec stwierdzenia niejednolitego trybu postępowania urzędów celnych przy odprawie przesyłek z darami, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że waga przesyłki, zwalnianej od należności celnych na podstawie art. 22 cz. II pkt 17 prawa celnego, przy zastosowaniu warunków ustalonych zarządzeniem z dnia 25 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 86, poz. 166 — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 10, poz. 308) i z dnia 22 kwietnia 1937 r. (Monitor Polski Nr 101, poz. 149 — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 14, poz. 435) nie może przekroczyć 20 kg wagi netto.

Pod pojęciem przesyłki należy rozumieć przesyłkę wysłaną przez nadawcę pod adresem odbiorcy za jednym dokumentem przewozowym, względnie za jednym adresem pomocniczym — chociażby przesyłka obejmowała więcej niż jedną sztukę (paczkę).

W wypadku jeśli waga przesyłki przekracza ustaloną wyżej normę, urząd celny może zezwolić na wniosek strony, o ile temu nie sprzeciwiają się przepisy przewozowe, na wydzielenie nadwyżki (ponad 20 kg netto), przy czym w odniesieniu do nadwyżki mają analogiczne zastosowanie przepisy §4 ust. 3 powołanego zarządzenia z dnia 25 marca 1936 r. względnie § 19 instrukcji pocztowo - celnej (Monitor Polski Nr 177, poz. 293 — Dz. Urz. Min. Sk, Nr 20, poz. 684 z 1937 r.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

695

OKÓLNIK C. 167 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 października 1938 r.

L. D. IV. 25981/3/38

w sprawie stosowania, ustanowionego przez protokół dodatkowy polsko - grecki z dnia 11 marca 1938 r., cła konwencyjnego na ekstrakt walonei (z poz. 425 p. 3 t. c.).

Do

Dyrekcyj Ceł w Poznaniu i w Gdańsku, Urzędów Celnych w Gdyni i w Gdańsku: Leegetor i Weichselbahnhof oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W myśl postanowień art. 2 protokołu dodatkowego z dnia 11 marca 1938 r. do konwencji handlowej między Polską a Grecją (Dz. U. R. P. Nr 29 z 1938 r., poz. 260, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12 z 1938 r., poz. 312), cło konwencyjne na ekstrakt walonei (z poz. 425 p. 3 t. c.), w wysokości 8,50 zł od 100 kg, stosowane jest przy zachowaniu następujących warunków:

Ekstrakt walonei powinien być importowany przez porty polskiego obszaru celnego i odpowiadać próbkom, złożonym w urzędzie celnym w Gdyni oraz, na obszarze W. M. Gdańska, w urzędach celnych: Leegetor i Weichselbahnhof. W urzędach tych przy odprawie celnej powinna być złożona faktura wraz ze świadectwem pochodzenia, wystawionym przez kompetentne władze greckie i stwierdzającym, że towar jest czystym ekstraktem walonei bez dodatku innych ekstraktów naturalnych lub syntetycznych.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż organem władz greckich, uprawnionym do wystawiania wspomnianych świadectw jest Państwowe Generalne Laboratorium Chemiczne (Laboratoire Général de Chimie de l'Etat — Genikon Chimion tou Kratous), które posiada następujące swe oddziały (nazwy miejscowości podane w brzmieniu francuskim): 1) Athènes, 2) Le Pirée A, 3) Le Pirée B, 4) Le Pirée C, 5) Thessalonique, 6) Patras, 7) Volos, 8) Héracleion (Crète), 9) La Canée, 10) Calamata, 11) Mytilène, 12) Vathy (Samos), 13) Pyrgos, 14) Kavala, 15) Corfou, 16) Argostoli, 17) Syra, 18) Alexandroupolis, 19) Chios, 20) Prévéza, 21) Chalkis, 22) Eleusis.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

696

OKÓLNIK C 166 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 października 1938 r.

L. D. IV. 27477/3/38

w sprawie uchylenia okólnika z dnia 23 listopada 1935 r. L. D. IV. 31751/3/35 o odprawie celnej przesyłek, nadchodzących pod adresem osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych.

Do

Dyrekcyj Ceł: w Mysłowicach, Warszawie i Gdańsku oraz Urzędów Celnych: w Warszawie, Katowicach, na głównym dworcu kolejowym w Gdańsku, Łagiewnikach — Wschód, Łagiewnikach — Zachód, Szarleju — Wschód i Rudzie — Południe.

W związku z przepisami §§ 8 i 14 Instrukcji Ministra Skarbu z dnia 24 września 1938 r. w sprawie postępowania przy odprawie celnej przedmiotów, przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorialności jak również przeznaczonych do użytku służbowego uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misji zagranicznych specjalnych oraz obcych urzędów konsularnych (Monitor Polski z dnia 6 października 1938 r. Nr 229, poz. 500; Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 27, poz. 661) Ministerstwo Skarbu uchyla okólnik z dnia 23 listopada 1935 r. L. D. IV. 31751/3/35 o odprawie celnej przesyłek, nadchodzących pod adresem osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 33 z 1935 r., poz. 764).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

697

OKÓLNIK C 168 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 października 1938 r.

L. D. IV. 28917/3/38

w sprawie przywozu towarów z obszaru sudeckiego i wywozu towarów do tego obszaru.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z przyłączeniem do Rzeszy Niemieckiej obszaru sudeckiego, który poprzednio stanowił część terytorium Czechosłowacji, Ministerstwo Skarbu poleca przy przywozie towarów z tego obszaru i wywozie towarów do tego obszaru, stosować następujące zasady:

1) przy przywozie towarów, pochodzących z obszaru sudeckiego, jak i przy wywozie towarów do tego obszaru, zgłoszonych do ostatecznej lub warunkowej odprawy celnej po dniu 26 października 1938 r., należy wymagać przedstawienia świadectw rozrachunkowych na przywóz, względnie na wywóz, zgodnie ze wskazówkami podanymi w p. 6 okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 20764/3/38 z dnia 17 sierpnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 586). Przedstawienia świadectwa rozrachunkowego na przywóz należy wymagać bez względu na okoliczność, czy towar odprawiany jest na podstawie pozwolenia na przywóz z Niemiec czy też z Czechosłowacji;

2) w stosunku do towarów, pochodzących z obszaru sudeckiego, które przed otrzymaniem niniejszego okólnika zostały wydane do wolnego obrotu, nie należy wymagać przedstawienia świadectw rozrachunkowych. To samo dotyczy towarów wywiezionych do obszaru sudeckiego przed otrzymaniem niniejszego okólnika;

3) począwszy od dnia 27 października 1938 r., pozwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na przywóz towarów z Niemiec służą również jako pozwolenia na przywóz towarów z obszaru sudeckiego;

4) przywóz towarów, pochodzących z obszaru sudeckiego może mieć miejsce na podstawie wydanych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu pozwoleń przywozu z Czechosłowacji, o ile pozwolenia takie zostały wydane przed dniem 27 października 1938 r. — aż do wygaśnięcia tych pozwoleń;

5) pozwolenia na przywóz z Czechosłowacji, wydane po dniu 27 października 1938 r., nie mogą służyć za podstawę do przywozu towarów pochodzących z obszaru sudeckiego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

698

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 października 1938 r.

L. D. V. 25669/3/38

w sprawie podatku drogowego.

Do

wszystkich izb skarbowych i urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 36 z dnia 30 września 1938 r. o podatku drogowym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

OKÓLNIK Nr 36

z dnia 30 września 1938 r.

o podatku drogowym

(Nr SF. 66-5-1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjatkiem śląskiego), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów Miast i Starostów Krajowych w Poznaniu i Toruniu.

W jednym z najbliższych numerów Dziennika Ustaw ukaże się rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji w sprawie wykonania art. 12 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) o podatku drogowym. Z uwagi na to, że — stosownie do przepisów powołanej ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. podatek drogowy na obszarze miast wydzielonych może być pobrany już w roku budżetowym 1938/39 w wysokości półrocznego wymiaru, a zbyt późne ukazanie się rozporządzenia mogłoby uniemożliwić tym miastom powzięcie odpowiednich uchwał we właściwym terminie z zachowaniem przepisu art. 40 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, zarządzam aby uchwały w sprawie poboru omawianego podatku odpowiadały następującym zasadom.

1. Suma podatku drogowego nie może przekraczać kwoty wydatków związku samorządowego na budowę i utrzymanie dróg oraz na spłatę i oprocentowanie pożyczek długoterminowych zużytych na cele drogowe, a w powiatowych związkach samorządowych również na zapomogi na cele drogowe dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych, zmniejszonych o sumę wpływów budżetowych, mających specjalne przeznaczenie na cele drogowe.

2. Wymiar i pobór podatku drogowego na rzecz pomorskiego i poznańskiego wojewódzkich związków samorządowych na budowę i utrzymanie dróg wojewódzkich może być dokonany jedynie łącznie z wymiarem i poborem podatku drogowego na rzecz powiatowych związków samorządowych i miast wydzielonych. Wymiar tego podatku będzie dokonany przez wydziały powiatowe względnie zarządy miejskie miast wydzielonych. Gdyby niektóre powiatowe związki samorządowe lub miasta wydzielone nie pobierały na swoją rzecz podatku drogowego, wówczas wydziały powiatowe względnie zarządy miejskie miast wydzielonych dokonają wymiaru i poboru podatku drogowego tylko na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego.

3. Łączne obciążenie poszczególnych kategoryj płatników z tytułu podatku drogowego, pobieranego na rzecz powiatowych związków samorządowych, względnie miast wydzielonych i na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego, nie może przekraczać norm, określonych w art. 12 ust. (3) i (4) cytowanej ustawy.

Jeżeli stawki podatku drogowego, uchwalone przez radę powiatową, względnie radę miejską, łącznie ze stawkami tegoż podatku, uchwalonymi przez sejmik wojewódzki, będą przekraczały normy, zakreślone w art. 12 ust. (3) i (4) ustawy, wówczas podatek drogowy pobrany będzie według maksymalnych stawek, określonych w powołanych przepisach, a podział wpływów z podatku drogowego pomiędzy powiatowy związek samorządowy względnie gminę miejska a wojewódzki związek samorządowy będzie dokonany w stosunku do wysokości preliminowanych na dany rok budżetowy wydatków na utrzymanie i budowę dróg wojewódzkich i dróg powiatowych, względnie gminnych, podlegających — zgodnie z § 2 rozporządzenia — pokryciu z wpływów z podatku drogowego.

4. Wszelkie wpłaty, dokonywane przez płatników na poczet podatku drogowego, wymierzonego na rzecz powiatowego związku samorządowego względnie gminy miejskiej i na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego, podlegają zaliczeniu na rzecz tych związków w stosunku do wysokości stawek podatkowych, uchwalonych przez te zwiazki bądź też w przypadku, przewidzianym w § 4 ust. (2) rozporządzenia w stosunku do wysokości preliminowanych na dany rok wydatków drogowych.

5. Uchwała sejmiku wojewódzkiego o poborze podatku drogowego powinna być podana do wiadomości wydziałom powiatowym i zarządom miejskim miast wydzielonych na 3 mie-

siące przed rozpoczęciem danego okresu budżetowego.

6. Za wymiar i pobór podatku drogowego na rzecz wojewódzkich związków samorządowych związki te winny wypłacać wydziałom powiatowym i zarządom miejskim miast wydzielonych wynagrodzenie w wysokości 5% sum, ściągniętych tytułem podatku drogowego, przypadającego na rzecz wojewódzkich związków samorządowych.

7. Rokiem podatkowym dla wymiaru podatku drogowego jest rok budżetowy.

8. Nie mogą być obciążone podatkiem drogowym grunty, wymienione w art. 2 pkt 2—12 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

9. Do dnia 1 stycznia 1940 r. podatkiem drogowym mogą być obciążone przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, wykupujące świadectwa przemysłowe względnie karty rejestracyjne, przewidziane w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r Nr 46, poz. 339), zaś od dnia 1 stycznia 1940 r. przedsiębiorstwa i zajęcia, wykupujące karty rejestracyjne zgodnie z ustawą z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293).

10. Nieruchomości stale zwolnione od podatku od nieruchomości na podstawie przepisów art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) oraz nieruchomości, wymienione w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259), nie mogą być obciążone podatkiem drogowym.

11. Podatkiem drogowym w miastach wydzielonych mogą być obciążone tylko nowowzniesione budowle oraz części nadbudowane i przybudowane, czasowo zwolnione od podatku od nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 786), rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 508), ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173) oraz ustawy z dnia 19 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

Dla ustalenia podstawy wymiaru podatku drogowego od części nadbudowanych i przybudowanych należy brać czynsz względnie wartość czynszową, przypadającą tylko od tych części nieruchomości, które podlegają podatkowi drogowemu.

12. Obowiązek podatkowy w odniesieniu do nowowzniesionych budowli rozpoczyna się z początkiem następnego miesiąca po dniu, od którego rozpoczyna się bieg terminu zwolnienia od podatku od nieruchomości na zasadzie przepisów o ulgach dla nowowznoszonych budowli. Obowiązek ten gaśnie z końcem tego miesiąca, w którym wygasa zwolnienie od państwowego podatku od nieruchomości.

13. Przez podstawę idealnego wymiaru podatku od nieruchomości należy rozumieć taką podstawę wymiaru podatku, jaką należało by przyjąć według przepisów art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14), gdyby te nieruchomości nie korzystały ze zwolnienia od podatku od nieruchomości.

Dla nieruchomości, których użytkowanie rozpoczęło się w ciągu roku budżetowego, poprzedzającego rok podatkowy, podstawę idealnego wymiaru podatku od nieruchomości stanowi czynsz roczny, obliczony w stosunku do czynszu należnego za okres użytkowania.

Dla nieruchomości, których użytkowanie rozpoczęło się w ciągu roku podatkowego, podstawę idealnego wymiaru państwowego podatku od nieruchomości stanowi czynsz należny za okres użytkowania, obliczony od chwili rozpoczęcia użytkowania, do końca roku budżetowego w stosunku do czynszu należnego za 1 miesiąc najmu lub dzierżawy.

14. Podwyższenie maksymalnych norm podatkowych, przewidzianych art. 12 ust. (3) lit. a, b i c ustawy, może nastąpić tylko w tym przypadku, gdy dokonanie wydatków drogowych w większym rozmiarze, aniżeli pozwalają na to wpływy z podatku drogowego według stawek określonych w art. 12 ust. (3) ustawy, jest konieczne dla celów komunikacyjnych i gospodarczych, a brak innych źródeł pokrycia tych wydatków.

Gdyby w województwach pomorskim i poznańskim łączne stawki podatku drogowego, uchwalone na rzecz powiatowego związku samorządowego lub miasta wydzielonego i na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego, przekraczały na obszarze poszczególnych powiatów względnie miast wydzielonych normy określone w art. 12 ust. (3) ustawy i zachodziłaby konieczność podwyższenia stawek podatkowych w granicach określonych w art. 12 ust. (4) ustawy, wówczas zezwolenie na podwyższenie stawek podatkowych winien wyjednać zainteresowany wydział powiatowy względnie zarząd miejski.

15. Obciążenie nieruchomości kosztami pierwszego urządzenia ulic lub placów na podstawie przepisów ustępu (4) art. 174 prawa budowlanego powoduje zwolnienie danej nieruchomości od podatku drogowego na okres lat 6-ciu, natomiast zwolnienia takiego nie powoduje fakt obciążenia danej nieruchomości kosztami zamiany nawierzchni na mocy przepisów ust. (5) art. 174 prawa budowlanego.

16. Sześcioletni okres ulg podatkowych, przewidzianych w ust. (6) art. 12 ustawy rozpoczyna się: a) dla nieruchomości, które zostały obciążone kosztami pierwszego urządzenia ulic przed dniem 1 października 1938 r. i dla których statutowe terminy płatności rat tych kosztów (bez względu na ilość rat) przypadają po tym terminie oraz dla nieruchomości, które zostaną pociągnięte do pokrycia kosztów pierwszego urządzenia ulic w okresie od 1 października 1938 r. do 31 marca 1939 r. — z dniem 1 października 1938 r.; b) dla nieruchomości, które zostaną obciążone kosztami pierwszego urządzenia ulic po dniu 31 marca 1939 r. — z początkiem tego roku budżetowego, w którym zapadnie termin płatności pierwszego nakazu płatniczego z tytułu obciążenia danej nieruchomości kosztami pierwszego urządzenia ulic i placów.

Rozłożenie kosztów pierwszego urządzenia ulic i placów na spłaty na okres dłuższy niż lat 6 nie ma wpływu na okres zwolnienia danej nieruchomości od podatku drogowego.

W przypadku nieskorzystania przez zarząd miejski z uprawnień, wynikających z przepisu ust. (4) art. 174 prawa budowlanego, koszty pierwszego urządzenia ulic i placów w zakresie budowy nawierzchni i chodników mogą być pokrywane z wpływów z podatku drogowego.

Ponadto wyjaśniam, że:

a) obciążenie poszczególnych kategoryj płatników podatkiem drogowym na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego powinno być jednakowe dla obszaru całego województwa;

b) jeżeli ten sam płatnik został pociągnięty do uiszczenia podatku drogowego z tytułu posiadania gruntu, nieruchomości i przedsiębiorstwa przemysłowego względnie handlowego w nakazie płatniczym należy podać osobno wysokość podatku drogowego, obliczonego w stosunku do każdego z wymienionych wyżej obiektów;

c) z uwagi na to, że przepisy o podatku drogowym zostały zamieszczone w części I ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, do zatwierdzenia uchwał o poborze tego podatku oraz do wymiaru i poboru tego podatku stosują się odpowiednio przepisy części IV, V i VI powołanej ustawy z uwzględnieniem przepisów § 120 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 937) zmienionego częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 400);

d) przedkładając do zatwierdzenia uchwały o poborze podatku drogowego, związki samorządowe winny dołączać szczegółowy wykaz preliminowanych na dany rok wydatków drogowych oraz zestawienia wpływów budżetowych, mających specjalne przeznaczenie na pokrycie wydatków drogowych;

e) podatek drogowy, jako dochód celowy, może być zatwierdzany tylko na jeden okres budżetowy;

f) statuty o poborze podatku drogowego powinny w zasadzie odpowiadać statutowi wzorowemu, dołączonemu do niniejszego zarządzenia.

W końcu zaznaczam, iż z dniem 1 kwietnia 1939 r. przestaje obowiązywać okólnik z dnia 11 maja 1936 r. Nr 33 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 14, poz. 85) w części, dotyczącej poboru specjalnych opłat drogowych.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

Zał. Nr 1 do okólnika Nr 36.

STATUT WZOROWY O PODATKU DROGOWYM.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym art. 5 pkt (3) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) pobrany będzie w roku budżetowym . . . . na obszarze . . . . (miasta . . . . powiatowego związku samorządowego) podatek drogowy.

§ 1.

Na pokrycie wydatków, związanych z utrzymaniem i budową dróg samorządowych pobrany będzie w roku budżetowym . . . . . . podatek drogowy w kwocie . . . . zł.

§ 2.

Podatek drogowy pobrany będzie w wysokości:

1) . . . . % wymiaru państwowego podatku gruntowego, obliczonego bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

2) . . . . % ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, przewidzianych w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 46, poz. 339),

3) . . . . % podstawy wymiaru państwowego podatku od nieruchomości, ustalonej w myśl przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) lub . . . . % podstawy idealnego wymiaru podatku od nieruchomości czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomości.

(W miastach wydzielonych ma zastosowanie tylko drugie zdanie pkt 3 po słowie „lub").

§ 3.

Wymiar i pobór podatku drogowego uskutecznia . . . . (Wydział Powiatowy, Zarząd Miejski).

§ 4.

O wymierzonym podatku drogowym zostanie płatnik zawiadomiony wezwaniem płatniczym.

Podatek drogowy płatny jest w równych ratach półrocznych w miesiącu kwietniu i listopadzie.

§ 5.

Odwołania przeciwko wymiarowi podatku drogowego wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 62, poz. 454), a na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i nast. ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r.

§ 6.

Nieuiszczony w przepisanym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek według postanowień ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 8, poz. 88) oraz z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 721) zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 401).

W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78), z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) — koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 7.

Wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego statutu podlegają karze porządkowej do wysokości 345 zł gr 90, o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62 — 66 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 8.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu (wskazać sposób ogłoszenia w danej miejscowości przyjęty) z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 19 . . . . roku do dnia 31 marca . . . . roku.

U w a g a I. Od dnia 1 stycznia 1940 r. pkt 2 § 2 statutu winien mieć brzmienie następujące: „2) . . . . . % ceny kart rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zakładów, wymienionych w działach I, lit. a) i II lit. a) części III załącznika do art. 7 ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293), jeżeli zatrudniają one ponad 100 pracowników i w wysokości . . . . % od pozostałych przedsiębiorstw i zajęć".

U w a g a II. W przypadku wprowadzenia na obszarze województwa pomorskiego i poznańskiego poboru podatku drogowego na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego, powiatowe i miejskie statuty podatkowe winny być uzupełnione w sposób następujący:

a) w nagłówku do statutu przed wyrazami: „pobrany będzie" należy wstawić: „oraz w związku z uchwałą Sejmiku Wojewódzkiego w . . . . z dnia . . . . ",

b) w § 2 w końcu pkt pkt 1, 2 i 3 należy dodać wyrazy:

„w tym:

a) na rzecz pow. zw. sam. (miasta) . . . . %,

b) na rzecz wojewódzkiego zw. sam. . . %".

Gdyby zaś podział wpływów z podatku drogowego pomiędzy powiatowy związek samorządowy względnie miasto i wojewódzki związek samorządowy dokonywał się według przepisów § 4 ust. (2) rozporządzenia — wówczas nie należy uzupełniać § 2 statutu w sposób wyżej podany, natomiast w pierwszym zdaniu § 2 zamiast wyrazów: „w wysokości" należy wstawić wyrazy: „na rzecz powiatowego związku samorządowego (miasta . . . .) i wojewódzkiego związku samorządowego w łącznej wysokości:".

Zał. Nr 2 do okólnika Nr 36.

STATUT WZOROWY O POBORZE PODATKU DROGOWEGO NA RZECZ WOJEWÓDZKICH ZWIĄZKÓW SAMORZĄDOWYCH.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) pobrany będzie w roku budżetowym . . . . . na rzecz . . . . wojewódzkiego związku samorządowego podatek drogowy.

§ 1.

Na pokrycie wydatków związanych z utrzymaniem i budową dróg wojewódzkich pobrany będzie w roku budżetowym . . . . . podatek drogowy w kwocie . . . . . zł.

§ 2.

Podatek drogowy pobrany będzie w wysokości:

1) . . . . . % wymiaru państwowego podatku gruntowego, obliczonego bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

2) . . . . . % ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, przewidzianych w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym

podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 46, poz. 339),

3) . . . . . % podstawy wymiaru państwowego podatku od nieruchomości, ustalonej w myśl przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) względnie . . . . . % podstawy idealnego wymiaru podatku od nieruchomości czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomości.

§ 3.

Wymiar i pobór podatku drogowego na rzecz Wojewódzkiego Związku Samorządowego zostanie dokonany przez wydziały powiatowe i zarządy miejskie miast wydzielonych łącznie z wymiarem i poborem podatku drogowego na rzecz powiatowych związków samorządowych i miast wydzielonych.

§ 4.

Odwołania przeciwko wymiarowi podatku drogowego wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i nast. ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r.

§ 5.

Nieuiszczony w przepisanym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek według postanowień ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 8, poz. 88) oraz z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 721), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 401).

W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78), z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) — koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 6.

Wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego statutu podlegają karze porządkowej do wysokości 345 zł 90 gr, o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62 — 66 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 7.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i po ogłoszeniu w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 19 . . . roku do dnia 31 marca 19 . . . roku.

699

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 października 1938 r.

L. D. V. 25759/2/38

w sprawie oceny potrącalności strat wykazanych na posiadanym przez przedsiębiorstwo rachunku bieżącym w banku.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 2 września 1938 r. L. Rej. 2816/36 i inn.

— — — — — — — — — — — —

Przewodniczący Komisji Odwoławczej w Łodzi zaskarżył uchwały tej Komisji, dotyczące wymiarów podatku dochodowego na lata 1933, 1934 i 1935 Brunonowi, Alfredowi, Helmutowi i Rolfowi B. z powodu uwzględnienia przez Komisję przy ustalaniu dochodu płatników z przedsiębiorstwa przemysłowego, prowadzonego we formie spółki jawnej pod firmą R. B., jako pozycji potrącalnych strat, wykazanych w bilansach tej spółki na rachunku bieżącym, jaki spółka posiadała w Banku Handlowym w Łodzi, a to, o ile chodzi o rok podatkowy 1933, z tytułu niewypłacalności tego Banku, o ile zaś chodzi o lata następne, z tytułu różnic kursowych na rachunku dolarowym.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Skargi, dotyczące lat podatkowych 1933 i 1935 wywodzą, że w danym wypadku idzie o straty na majątku, niepotrącalne w myśl art. 6 ustawy, gdyż ani gotówka, ani wierzytelność z rachunku bieżącego nie są przedmiotami, ulegającymi zużyciu i służącymi do uzyskiwania dochodu w rozumieniu tego przepisu prawa, a poza tym przepisem potrącalność strat w źródle dochodu jest w myśl art. 8 p. 6 niedopuszczalna. O ile zaś chodzi o rok podatkowy 1934 wywodzi skarga, że w roku operacyjnym 1933 na rachunku dolarowym płatników w Banku Handlowym nie było żadnych obrotów, wobec czego wierzytelność płatników do tego Banku w danym roku nie może być uważana za kapitał obrotowy ich przedsiębiorstwa.

Nie jest sporne, że nie chodzi w danym wypadku o kapitały, lokowane przez płatników w Banku na ich osobistych rachunkach, lecz o rachunki bieżące firmy R. B. w tym Banku, figurujące w księgach handlowych firmy, będącej spółką jawną.

Otóż gotówka lub kapitały pieniężne, lokowane na rachunkach bieżących w bankach, stanowią z reguły w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych nie ich kapitał zakładowy, nie wartości trwałe i nienaruszalne, jak nieruchomości, maszyny, urządzenia techniczne itp. — lecz część kapitału obrotowego, tj. war-

tości zmiennych, przypływających i odpływających z majątku przedsiębiorstwa w rytmie, jaki wynika z jego działalności gospodarczej, koniunktury, zdarzeń zewnętrznych — tak jak wierzytelności za sprzedany na kredyt towar, jak zapasy surowców, półfabrykatów, towaru gotowego, jak materiały, służące do utrzymania technicznych urządzeń w ruchu. Z reguły zatem nie stanowią tego rodzaju kapitały ani samoistnego źródła dochodu, ani części składowej źródła dochodu, jakim jest przedsiębiorstwo. Jako czynnik płynny, zależny od wydarzeń w eksploatacji przedsiębiorstwa, są one według przecięcia, stwarzanego na pewien moment na formie bilansu, wskaźnikami stanu eksploatacyjnego przedsiębiorstwa w tym momencie i stanowią jeden z elementów, wpływających na ustalenie wyników przedsiębiorstwa w okresie bilansowym. Straty więc na rachunku bieżącym w banku nie mają z reguły dla przedsiębiorstwa innego charakteru, jak straty na wierzytelnościach handlowych z tytułu udzielonego kredytu towarowego, jak straty na wartości remanentów surowców, półfabrykatów i towarów gotowych itp. — są więc stratami eksploatacyjnymi, jakie niespornie stanowią w przedsiębiorstwie jeden z elementów kształtowania się dochodu, jeden z kosztów uzyskania, zabezpieczenia i zachowania dochodu.

Argumenty skarg są słuszne, o ile je odnieść do stanu faktycznego odmiennego od tej reguły, mianowicie stanu takiego, iż kapitał, ulokowany w banku, jest bądź samoistnym źródłem dochodu płatnika podatku, bądź wchodzi w skład innego źródła dochodu, jako wartość zakładowa — jest więc np. trwałą lokatą funduszu zapasowego, funduszu amortyzacyjnego lub tp. Oczywiście o tym, czy kapitał ulokowany w banku, ma charakter kapitału obrotowego, czy zakładowego, decyduje w pierwszym rzędzie dyspozycja jego właściciela, a jeśli ta wola właściciela nie jest dostatecznie wyraźna, można dojść do jej poznania z okoliczności towarzyszących, w szczególności też z analizy bilansów ksiąg handlowych, obrotów, dokonywanych na danych rachunkach itp. Sam zaś fakt pozostawania kapitału na rachunku bieżącym bez obrotu nie stanowi podstawy prawnej do uznania kapitału za wartość zakładową, jeżeli fakt ten wynikł z okoliczności i zdarzeń zewnętrznych, od właściciela kapitału niezależnych (niewypłacalność banku), a nie ma podstawy faktycznej do przyjęcia, że już przed zajściem tych okoliczności zewnętrznych rachunek miał charakter lokacyjny, wynikający z wyraźnej woli właściciela, lub z odnoszących się do danego kapitału czynności i dyspozycji, odzwierciadlających wolę właściciela. Władza pozwana przyjęła, że rachunki bieżące firmy R. B. w Banku Handlowym w Łodzi odzwierciadlały część kapitałów obrotowych tego przedsiębiorstwa, że więc nie były one ani częścią składową źródła dochodu, jakim jest przedsiębiorstwo przemysłowe tej firmy, ani też samoistnym źródłem dochodu płatników, oraz że brak obrotów na tych rachunkach wynikł z faktu niewypłacalności, a następnie upadłości Banku i konsekwentnie uznała straty na tych rachunkach za straty eksploatacyjne, potrącalne od przychodów w myśl art. 6 ustawy o podatku dochodowym.

Spór więc w istocie toczy się o ocenę stanu faktycznego, a nie o kwestię prawną. O ile chodzi o ocenę stanu faktycznego przez komisję odwoławczą, to ocena ta, jako swobodna, podlega kontroli kasacyjnej tylko pod kątem widzenia jej dowolności. Otóż ani skargi zarzutu dowolności nie podnoszą i nie wywodzą, ani też akta nie dają podstawy do uznania, że dowolność taka zachodzi. Skoro bowiem władza pozwana przyjęła stan faktyczny zgodny z normalnym, a jedyną okoliczność, przemawiającą przeciw przyjęciu normalnego stanu, tj. brak obrotów na rachunkach oceniła jako wynikłą ze stanu niewypłacalności banku, a więc nie będącą wynikiem dyspozycji płatników, i skoro na podstawie swej znajomości stosunków faktycznych uznała kapitały, reprezentowane przez te rachunki, za obrotowe a ani skarga nie przytacza, ani akta nie zawierają faktów, wskazujących na charakter zakładowy tych kapitałów — nie może być mowy o dowolności w ocenie stanu faktycznego przez władzę pozwaną.

Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił tedy skargi jako nieuzasadnione.

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

700

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 października 1938 r.

L. D. V. 25810/4/38

w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym od obrotu dla dokonanych w roku 1938 transakcji na giełdach mięsnych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym

(Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zwalnia od podatku 1/3 część obrotów, osiągniętych:

a) z dokonanych w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 1938 r. i zarejestrowanych na giełdach mięsnych transakcji kasowych artykułami, dopuszczonymi do obrotu i notowań na giełdach mięsnych, a stwierdzonych kartami umów giełdowych, spisanymi przez przysięgłych maklerów, oraz

b) w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 1938 r. ze sprzedaży mięsa i przetworów mięsnych w przypadkach, gdy obroty te dotyczą artykułów mięsnych, pochodzących z zakupu towarów, wymienionych w punkcie a),

pod warunkiem zajmowania się przez te giełdy w r. 1938 inkasem zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu. W razie rozpoczęcia inkasa zaliczek dopiero w ciągu roku 1938, ulga podatkowa obowiązuje jedynie w stosunku do obrotów, osiągniętych poczynając od dnia rozpoczęcia inkasa.

Ulga powyższa przysługuje z urzędu (bez składania podań) zarówno płatnikom prowadzącym prawidłowe księgi handlowe, jak i nie prowadzącym takich ksiąg oraz ma zastosowanie do tych płatników, którzy nabyte na giełdach mięso zużywają lub przetwarzają we własnych zakładach gastronomicznych.

Za podstawę do określenia wysokości ulgi podatkowej będą służyły dane, wynikające z dostarczonych przez giełdy mięsne władzom skarbowym, właściwym dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu, odpisów pokwitowań na wpłacone przez członków i uczestników danej giełdy mięsnej zaliczki podatkowe.

W nakazach płatniczych należy podać wysokość obrotu zwolnionego od podatku na skutek niniejszego zarządzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
o płatności podatków w listopadzie 1938 r.

W listopadzie są płatne następujące podatki:

1) 1 listopada — podatek dochodowy (całość bądź różnica między podatkiem wymierzonym na dany rok przez władze podatkowe, a uiszczoną przedpłatą), jeżeli nakaz płatniczy został doręczony przynajmniej na 30 dni przed dniem 1 listopada; w przeciwnym razie termin płatności upływa trzydziestego dnia po doręczeniu nakazu płatniczego;

2) do dnia 5 listopada — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 do 31 października 1938 r.; do 20 listopada — tenże podatek, pobrany w czasie od 1 do 15 listopada 1938 r.;

3) do dnia 7 listopada — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawców w październiku 1938 r.;

4) do dnia 15 listopada — II rata (półroczna) podatku gruntowego za 1938 r.;

5) do dnia 15 listopada — III rata zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1938 przez drobne przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe;

6) do dnia 25 listopada — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1938, w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w październiku 1938 r.— przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych obrotach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw—przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

7) do dnia 30 listopada — II rata (półroczna) podatku od nieruchomości za rok 1938.

Ponadto płatne są w listopadzie zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w listopadzie 1938 r.

Komunikat
o wydawnictwie p. t. „Opłata od mąki i kaszy".

Ze względu na aktualność zagadnienia, podaje się do wiadomości, że ukazało się wydawnictwo p. t. „Opłata od mąki i kaszy" w opracowaniu mgr. Stanisława Lehnerta oraz Janusza Jachniewicza, zawierające całokształt przepisów i objaśnienia ułatwiające ich stosowanie i jest do nabycia w Księgarni Rolniczej w Warszawie, ul. Mazowiecka 10 w cenie 1.50 zł za egzemplarz.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 28 października 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	90,32	89,85
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,31	$5,28\frac{1}{2}$
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	$5,26\frac{1}{2}$	5,24
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	290,14	288,40
Franki francuskie . . .	100 Fr.	14,23	14,13
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	121,15	120,35
Funty angielskie	1 Ł.	25,43	25,27
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	25,20	24,50
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,25	99,75
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	10,75	10,40
Korony duńskie . . .	100 K.	113,50	112,65
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	127,83	126,85
Korony szwedzkie . . .	100 K.	131,04	130,05
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	19,20	18,60
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,23	11,00
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	289,40	290,14	286,66
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	90,10	90,32	89,88
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	11,23	11,17
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	—	113,50	112,90
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	25,36	25,43	25,29
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,09	27,95
Montreal	1 Dol.	—	$5,28\frac{3}{4}$	$5,26\frac{1}{4}$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	$5,31\frac{1}{2}$	$5,32\frac{3}{4}$	$5,30\frac{1}{4}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5,31\frac{7}{8}$	$5,33\frac{1}{8}$	$5,30\frac{5}{8}$
Oslo	100 K.	127,50	127,83	127,17
Paryż	100 Fr.	14,19	14,23	14,15
Praga	100 K.	18,28	18,33	18,23
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	130,70	131,04	130,36
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	25,43	25,29
Wiedeń	100 Szyl.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	120,85	121,15	120,55
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	91,00	88,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = **5,9244 zł.**